

Kadıköy Haldun Taner

Emre Sururi & Bora Örçal

1999

Şiir: "Amerikan Bilardosuyla Penguen!", Edip Cansever, "Umutsuzlar Parkı"

"pdf" formatında hazırlanışı: 24.04.2000

Kadıköy Haldun Taner'in önünde buluşacaktık. Böylesi bir özdeşleştirme, "KadıköyHaldunTaner" biçiminde söylenen. Yıpratılan değerler, sevgili bekleme istasyonu.

Saat sekizi on geçiyor; daha yirmi dakika var gelmesine. Beni sevmiyor artık, beni aldatıyor ama yine de buradayım işte, bekliyorum. Küçük bir değişiklik var sadece eski benden: koltuğumun altına sıkıştırdığım bir nagant. Koltuğumun altına sıkıştırdığım nagant ve ben, bekliyoruz Kadıköy Haldun Taner'in önünde, sessizce.

Arabalar geçiyor, hafiften bir yağmur çiseliyor akşamın bu saatinde, her şey benden habersiz, bir şekilde akıp geçiyor, sevgililer buluşuyor sağımda solumda, içten bir sarılma, küçük kaçamak öpücükler. Ne kadar da mutlu ben hariç her şey, ne kadar da mükemmel... Bense bekliyorum. Bekliyoruz.

Uzaktan görünecek, ilk gördüğüm o muhteşem kıvılcıklar olacak, yeşil gözleri... Onun olduğu tarafa kafamı çevirdiğimde onu fark etmem için elini sallamayacak, asık bir suratla benden yana yaklaşacak, o kadar. Belki soğuk bir "Merhaba" diyecek, veyahut da soğuk bir "Selam". Ama soğuk bir şeyler olacak. Böyle olmalı, araya bir mesafe koymalı, herkes "yerini" bilmeli ona sorarsan. "Ona sorarsam..."

Soğuk bir hava; üşümüş olacak. Benim gene her zamanki gibi erken geldiğimi de bilecek, buna rağmen, "çok üşüdüm," diyecek, "sıcak bir yere gidelim." Lacivert kabanının içinde soğuktan iyice büzülecek.

Ve ben onu öldüreceğim kaldırımın ortasında. Herkes bizden yana bakacak, sese, namludan çıkan dumanlara.

O gelecek ve ben onu öldüreceğim. Bunu biliyorum sadece. Artık her şey için çok, çok geç. Onu öldüreceğimi düşünüyor mudur acaba? Hayır, sanmam, biz "yazarlar" ancak "yazarız" böyle şeyleri, "sallarız" yani... "iş eyleme gelince ara ki bulasın." Aynen böyle dediydi, iki ay önce, beni aldattığı, hem de epey bir süredir aldattığı ortaya çıktığında, onu öldüreceğimi söylediğimde de inanmamıştı, küçümsemişti, etli dudaklarını iğrenç bir çarpıklıkla üzerime dikmişti. "Sen mi!, hiç sanmıyorum canım." Ve gitmişti. Lacivert bir arabaya binerken görmüştüm onu en son... Ona aldığım müzik kutusu ellerimden kayıp da yere düşmüş, paramparça olmuştu.

Ama yine de son bir yitik melodi.

Saatime bakıyorum tekrar: on dakika kalmış. Bir çingene kız yanaşıyor yanıma, pis elleriyle mendil uzatıyor... "İstemiyorum," diyorum, "bas git hadi." Basıp gidiyor okkalı bir küfürün ardından, elim, kullanmayacağımı bilsem de, koltuğumun altına uzanıyor...

aklıma gelen eski bir şiirin mısraları oluyor, başkaca da hiçbir şey:

Bu gözler onunla az mı yaşadınız gözleri
Bu dudaklar onunla az mı seviştiniz
Bana kalırsa gözleri saklamalı
Eliniz yok mu, bastonla iş görmeli
Ya da boşluğa takılmış bir eldiven
Asılın, kurtarın hemen
Az şey mi kurtarıp rahat etmek
Ellerle gözleri
Bir penguen
Nişanla pengueni
Siz kırmızı yerler, kırmızı saçlar severdiniz
O penguen
Bir anahtar, bir pencere, bir horoz tüyü
O penguen
Çay masaları, öğle yemekleri, gezintiler
O penguen
Ölmek mi diyoruz, susturun ölümleri
O penguen
Penguen penguen
Hiçlikle kesilen tahin helvaları gibi
Güneşi eriten çocuk başları gibi
Bir tramvay gibi, günümüzde köşe başları yapan
Serüvenler, hafta tatilleri
Penguen
Vur düşür pengueni.

(.....)

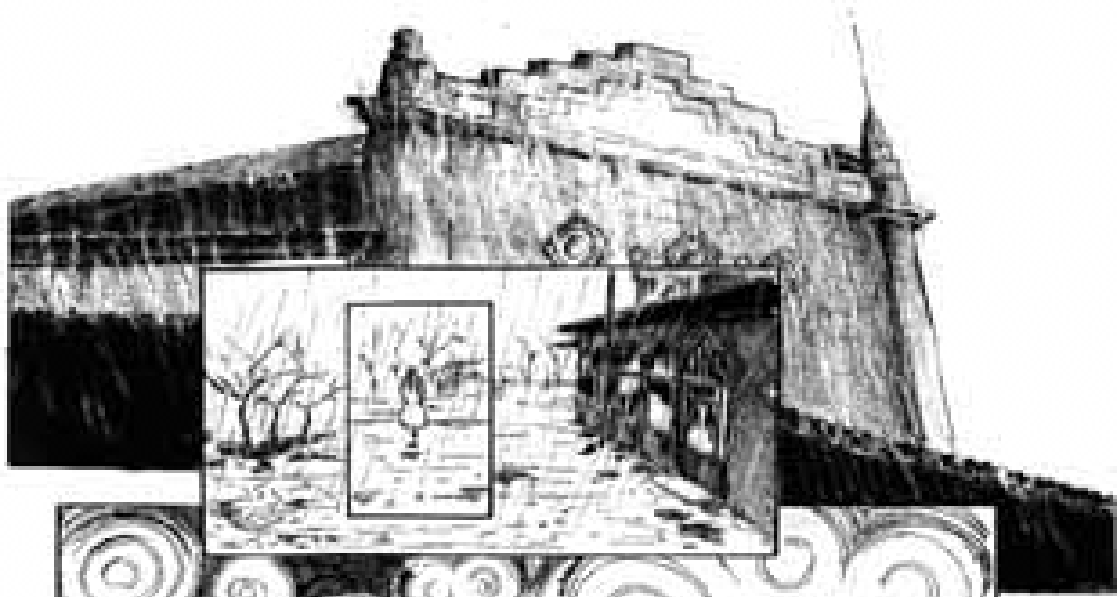
Ama nasıl, daha karar vermediniz ki.

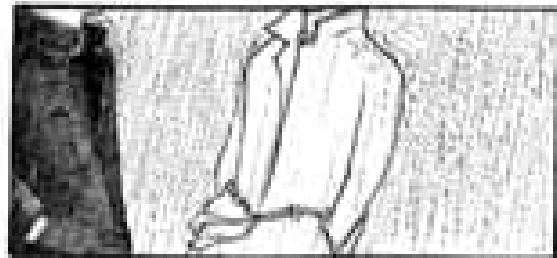
5

(...)Beş dakika... Ne zaman vaktinde geldi ki. Öldüreceğim onu, ne pahasına olursa olsun. *Kirlettiği bütün aşklar adına.*

Gelmesi lazımdı. **Kahretsin.** Hep geç kalırdı zaten, bu son geç kalışı olacak.

Öldüreceğim onu.

BLAVUM

